

Магаре и славей.

Басня отъ И. Крыловъ.

Магарето съгледа славея веднажъ
И рече му: — На ширъ и длъжъ
По цѣлата земя за тебъ разказватъ всички,
Че билъ си най-великъ пѣвецъ отъ вситѣ птички
И на пѣвцитѣ царь.
Бихъ искалъ самъ да чуя твоята пѣсенъ,
Да видя истина ли имашъ даръ небесенъ.
И славеятъ показа своя даръ:
Запѣ, зачурулика той
Посрѣдъ вечерния покой
Вълшебнитѣ си, нѣжни трели —
Ту морни, трепетни, ту смѣли,
Катъ планински бързъ порой,
Ту пълни съ мъжа и любовъ
И съ нѣкакъвъ далеченъ зовъ.
Омая цѣлий свѣтъ пѣвецътъ —
Заслушаха се птички, хора,
Утихна даже и вѣтрецътъ
Предъ вѣчния любимецъ на зората.
Налѣгаха стадата тамъ,
Овчарътъ, дѣхъ стаилъ предъ тазъ чаровна сила.
Въздишаше едвамъ
И се усмихваше на своята мила . . .
Пѣвецътъ млъкна — а магарето, глава
Навело къмъ земята, тѣзъ слова
Премждри рече: — Чуй, не ще сгрѣша,
Ако реша:
Че слушахъ те безъ мъжа; ала жалъ,
Че съ нашия пѣтелъ не си се запозналъ:
Голѣма полза ще получишъ
Ако при него се поучишъ . . .

Превели Д. Подвързачовъ и Г. Райчевъ.